

κάθε δευτέρα

μετά τις 19.00

είμαστε
στριμωγμένοι στη
γωνία. αυτό είναι το μόνο
σιγούρο. με ή χωρίς δουλειά,
ντόπιοι και μεταναστές βιώνουμε
την υποτίμηση των ζωών μας σε
κάθε επίπεδο, χωρίς να μπορούμε
μέχρι τώρα να βάλουμε φρένο στην
επίθεση των αφεντικών,
και τι να κάνουμε;
καταρχήν το συζητάμε
στον καφέ...

στον

αυτοδιαχειριζόμενο

χώρο

ανατόπια

μητροπολιτών παρθενίου 16

καφές χωρίς αντίτιμο και αφεντικό - έντυπα και βιβλία για εργατικά ζητήματα - κουβέντα για αρχά...

**καφενείο
των * ανεργών**

εγχείρημα ούτονομων εργατών

τεύχος #3
Οκτώβρης 2015

σε 2 ρόδες πάνω...

αυτά μόνο στην Ελλάδα δε γίνονται

δουλεύοντας στα φυλλάδια

τ' αφεντικό "δε βγαίνει"

ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΤΥΠΟ

Είμαστε εργάτες και εργάτριες, είτε έχουμε δουλειά είτε όχι. Άλλωστε τώρα με την κρίση σταθερά δασκάλα δύσκολα βρίσκεις κανείς, οπότε η μία δουλεύει από δω την άλλη αποκαί ή άλλες φορές πουθενά.

Δημιουργήσαμε λοιπόν το καφενείο των ανέργων. Δηλαδή ένα σημείο συνάντησης, καφένας, γνωριμίες μεταξύ ανθρώπων που βιώνουν την εκμετάλλευση της εργασίας στο πενσί τους ή την ανεργία. Κουβεντάζουμε ζητήματα που μας αφορούν σαν εργάτες κι εργάτριες, ζήρια από την καθημερινότητά μας και ζήρια από τη δουλειά.

Και για το ζήρια αυτό μιλάμε κυλάς μέσα από έντυπο, κείμενα κι αφίσες. Μιλάμε ως εργάτες για το δικό μας εργατικό συμφέροντα. Γιατί όσο βαθιάει η κρίση το αφεντικό (μεγάλα και μικρά) και πάντα πρώτα το ντύμα θέλουν να μας εξαρτήσουν σαν τάξη. Όχι με την έννοια της κυριαρχικής εξαρτήσης, αλλά με αυτή που μας θέλει να μη μπορούμε να διεκδικήσουμε εργατικά δικαιώματα και συμφέροντα.

Γιατί και τα τελευταία χρόνια αν το έχει παρατηρήσει κανείς το αφεντικό έχουν πετύχει κάτι πολύ σημαντικό για την πάρτη τους, και το πέτυχαν σίγουρα με τις δικές μας απόψεις που ήταν και παραμένουν ενάντια στα δικά μας εργατικά συμφέροντα. Η εθνική ενστάση λοιπόν που δουλεύτηκε τα τελευταία 3-4 χρόνια στις πλατείες των αγανακτωμένων μας έκανε να μη βλέπαμε ποιος είναι ο εχθρός. Και ο εχθρός δε μπορεί παρά να είναι το κάθε λογής αφεντικό που είχαμε, έχουμε και θα έχουμε στις διάφορες δουλειές που κάνουμε. Και αφού αυτό δεν το βλέπαμε, ο εχθρός έγινε σόρτος, έγινε η Ε.Ε., η τρόικα, το θνη, η γερμανοί, πρόσωπα απρόσωπα, την ίδιο στιγμή που τις απολάσεις, το πετοκόμμα των μισθών, την ανοικτή εργασία και όλα αυτά που ξέρουμε καλά σαν εργάτες κι εργάτριες μας την έκαναν το ντύμα αφεντικό και το κράτος τους.

Βλέπουμε λοιπόν τους εαυτούς μας ως κομμάτι της παγκόσμιας εργατικής τάξης, είμαστε μαζί με τους μετανάστες-εργάτες, σπέρζουμε όσο μπορούμε τις διεκδικήσεις τους, σκαυτήμαστε το αφεντικό και τους φασίστες, δε βλέπουμε τη σωτηρία μας σε κάποιον αφηγό, ούτε σκουζήμαστε για χάρη της γαλαντούκας αφής. Μαθαίνουμε από τους αγώνες και το λάθη της εργατικής τάξης, κάνουμε κριτικά εκεί που βλέπουμε πως χρειάζεται και οργανώνουμε τη σκέρμα μας αρχικά συζητήσιμα. Γιατί η κουβέντα μπορεί να μην είναι τίποτα αλλά ταυτόχρονα είναι το παν για να καταλάβουμε πως ως εργάτες παράγουμε όλο τον πλούτο του κόσμου. Κι αν το καταλάβουμε θα έχουμε στο χέρι μας ένα σημαντικό εργαλείο για να διεκδικήσουμε το αυτοντύμα.

Θα μας βρείτε κάθε
Δευτέρα
19.00-22.00 στον
αυτοδιαχειριζόμενο
χώρο ΑΝΑΤΟΠΙΑ
(μπτρ.Παρθενίου 16)

ΑΥΤΑ ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΕ ΓΙΝΟΝΤΑΙ!

Στο Σαντιάγο της Χιλής 73 ανθρακωρύχοι βρίσκονται σε απεργία από τις 11 Αυγούστου διεκδικώντας με αυτόν τον τρόπο τα δεδουλευμένα τους. Αφού έκλεισαν τις πύλες εισόδου στο ανθρακορυχείο κλείστηκαν αρχικά σε βάθος 650 μέτρων και στη συνέχεια σε βάθος 900 μέτρων χωρίς να έχουν οποιαδήποτε επικοινωνία προς τα έξω, χωρίς φαγητό και νερό και με σοβαρή έλλειψη οξυγόνου.

Οι εργάτες είπαν πως δεν πρόκειται να υποχωρήσουν μέχρι η εργοδοσία να εκπληρώσει τα αιτήματά τους. Να τους πληρώσει δεδουλευμένα από τον Ιούνιο. Ιδιοκτήτες του ανθρακορυχείου είναι δύο εταιρίες οι οποίες μάλιστα δηλώνουν πως έχουν παραδώσει το ιδιοκτησιακό καθεστώς σε άλλη τρίτη εταιρία και δεν τους αφορά η "διένεξη". Δείχνουν για άλλη μια φορά πως τα αφεντικά μόνο για τα κέρδη τους ζουν, δείχνουν τι σημαίνει εργατική εκμετάλλευση, τι σημαίνει σου δίνω ψίχουλα, βγάζω τα φράγκα μου και δεν με νοιάζει τι θα απογίνεις.

Οι απεργοί εργάτες όμως δείχνουν με την απεργία τους τι σημαίνει εργατική δύναμη και υπερηφάνια. Και ρισκάρουν την ίδια τους τη ζωή για να κερδίσουν αυτή τη μάχη κόντρα στα αφεντικά τους. Δεν ψάχνουν τον εχθρό κάπου μακριά αλλά εκεί που ακριβώς βρίσκεται, πάνω από τα κεφάλια τους.

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΑΥΤΟΙ ΛΕΝΕ ΔΙΕΝΕΞΗ ΕΜΕΙΣ ΤΟ ΛΕΜΕ

ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ!

6ε 2 ρόδες πάνω

Το αφεντικό στην επιχείρηση που δουλεύεις

“Δε βγαίνει”;

Ακούς συνεχώς γκρινιές και έχεις ψηθεί λίγο ότι μπορεί να έχει δίκιο και ότι πρέπει να κάνουμε υπομονή; Δυο λόγια για να μη μας μπαίνουν τέτοια πράγματα στο μυαλό (αν θέλουμε να το κρατήσουμε στο κεφάλι μας, σαν εργάτες) και εργατρίες)

Κατάρχος με το να μπαίνεις στη διαδικασία να σκέφτεσαι σαν “επιχείρηση” έχεις πέσει ήδη στην παγίδα του αφεντικού, στην παγίδα της αυτουποτίμησης, της δικιάς σου και των συναδέλφων σου. Το αφεντικό είναι λογικό να σκέφτεται σαν “επιχείρηση”, εμείς όχι. Γιατί όπως και να πάει το πράγμα, οι χαμένοι είναι εμείς, είτε δουλεύουμε ως μισθοί είτε ως ωρομίσθιοι, είτε δουλεύουμε part time είτε 8 ωρα κα 10ωρα είτε δουλεύουμε ανασφάλιστοι, με μερική ασφάλιση είτε με πλήρη, είτε δουλεύουμε ως barman είτε ως τηλεφωνήτρια. Τα παραδείγματα δεν είναι λίγα. Έστω ότι ο τζίρος της X επιχείρησης πέφτει 10% (1). Ο καθένας μπορεί να μαντέψει τι θα γίνει. Καμιά “αναγκαστική” απόλυση που με λυγμούς θα ανακοινώσει ο εργοδότης, μείωση μισθών και μεροκαμάτων (πάλι με λυγμούς), κόψιμο ενσήμων (είπαμε, με λυγμούς) όταν αυτά υπάρχουν. Και ποιος είναι αυτός που θα κάνει δουλειά στην πίσω για 2 και 3 θέσεις λόγω των απολύσεων; Ποιος είναι αυτός που θα κάνει το σκατό του παξιμάδι για να βγει ο μήνας; Ποιος θα έχει τελοσπάντων μια ζωή φαι, ύπνο και δουλειά και ολίγη από μονοκατάθλιψη, αλλά θα έχει και μια κορομύδα του “πάλι καλά να λέμε που υπάρχει δουλίτσα”; Πάντως όχι ο εργοδότης! Αυτός αν πέσει ο τζίρος της επιχείρησης τη ζημιά που θα έχει, θα την υποστούμε εμείς και σπάνια τα κέρδη που βγαίνει απ’ τη δική μας δουλειά. Επίσης έχουμε και κάτι απορίες που μας τριβελίζουν το μυαλό. Ξέρουμε τι καταθέσεις έχει το αφεντικό; Τα περιουσιακά του; Την καβάτζα του τελοσπάντων; Μας περνάνε απ’ το μυαλό τέτοια πράγματα; Γιατί αν δε μας περνάνε έχουμε ανοίξει συναινετικά μαζί με τ’ αφεντικό μας, με το ίδιο φτυάρι, το λάκκο που εκτός απ’ τους μισθούς μας ρίχνουμε και την αξιοπρέπεια μας, σκεπάζοντας τον με μπόλικη κακομοιριά και “πάλι καλά να λέμε που υπάρχει δουλίτσα”. Ο φόβος για την ανεργία δεν είναι παράλογος, μην παρεξηγηθώ. Αλλά δεν είναι και παράλογο να μη χαρίσουμε τουλάχιστον το μυαλό και τις συλλογικές δυνατότητες μας σαν τάξη.

(1) Θυμάται κανείς μας το αφεντικό να μοιράζεται τα κέρδη όταν η επιχείρηση “πάει καλά”; Μάλλον όχι, γιατί φυσικά η επιχείρηση ποτέ “δεν πάει καλά” πανάθεμά τνν!!

...τα “παιδιά” που φέρνουν το φαι, το πακέτο, το κάβει τι που μπορεί να μεταφερθεί πάνω σε δύο ρόδες. Τα “παιδιά” που μεταφέρουν το ριτιόπιπτε ανεξάρτητα από τη θερμοκρασία, τις καιρικές συνθήκες, την κίνηση, τη σωματική και ψυχολογική τους κατάσταση, την απόσταση, την κατάσταση του μηχανακιού και την κατάσταση των δρόμων. Τα “παιδιά” που γλιτώνουν κόπο και χρόνο από χιλιάδες άλλους και όμως αντιμετωπίζονται τόσο υποτιμημένα. Τα “παιδιά” που κανείς δε σέβεται στο δρόμο και όμως όλοι τους έχουν τόση ανάγκη, έξω από την πόρτα τους γρήγορα και νοικοκυρέμενα. Τα “παιδιά” που σφειλουν να είναι ευγενικά και χαμογελαστά μπροστά στον αποιονδητή, που σε κοιτάει στα χέρια, ανεξάρτητα από την κατάσταση στην οποία βρίσκεσαι, ανεξάρτητα αν μόλις πριν 5 λεπτά την γλιτώσες στο παρατσόκ απ’ το νοσοκομείο.

Τα “παιδιά” που είναι κάτι ανάμεσα σε δούλο και παιδί για τα θελήματα για την πλειοψηφία των πελατών αλλά κυρίως για τους εργοδότες. Μια δουλειά που μπορεί να κάνει ο καθένας γ’ αυτό και σκατοπληρωμένη 3-3,5 ευρώ με δικό σου μηχανάκι (που γίνεται ο κανόνας σιγά σιγά) και δικές σου βενζίνες. Οι αμέτρητες ώρες που δουλεύουμε “λιγάκι παραπάνω” και δεν πληρωνώμαστε ούτε για πλάκα (αυτά τα 20λεπτα και τα μισάωρα που αν τα βάλεις μαζί σε μια βδομάδα κάνουν ολόκληρη βάρδια). Οι κυριακές, τα βραδινά μεροκάματα, οι αργίες, τα δώρα που μοιάζουν σαν ανέκδοτο χρειάζεται να τα αναφέρουμε; Τα καθόλου ένσημα ή τα ένσημα ίσα ίσα για να φαίνεται ότι είμαστε στο ΙΚΑ (στις σπάνιες και μισημένες επισκέψεις που κάνει); Οι υπολοίποις δουλειές που κάνουμε πέρα από τη διανομή, δηλαδή σκουπίσματα, αφογγαριόματα, μαζέματα τραπέζιων, λάντζα ακόμα και βοήθεια στην κουζίνα (μην ξεχνάμε και τα προσωπικά τους θελήματα, τσιγάρα, καφέδες και άλλα); Όλα αυτά δεν είναι ο κόπος μας, ο χρόνος μας που εν τέλει πάει κατευθείαν στην τσέπη του κάθε εργοδότη που ποτέ “δεν βγαίνει” και πάντα γκρινιάζει;

Δουλεύοντας στα φυλλάδια

Χτυπά το ξυπνητήρι. Ένα ακόμα εκνευριστικό πρωινό ξύπνημα και ώρα για δουλειά. Πας στο σημείο συνάντησης έχοντας προλάβει να πεις δυο-τρεις γουλιές καφέ ίσα ίσα για να ανοίξει το μάτι. Στο δρόμο για τη δουλειά καπνίζεις γρήγορα γυρωρίζοντας πως θα ξανακαπνίσεις σε 4-5 ώρες αφού σχολάσεις. Έφτασες, έφτασε και το αφεντικό. Παίρνεις το χάρτι με το δρομολόγιο που πρόκειται να ακολουθήσεις. Πάλι μεγάλη περιοχή και έχει και ζέστη. Την ξέρω αυτή την περιοχή. Την έχω γυρίσει πολλές φορές με τα διαφημιστικά στο χέρι. Οι περισσότεροι στη λένε στα κουδούνια γιατί τους ξυπνάς νωρίς νωρίς για να περάσεις κάτω από την πόρτα τους το φυλλάδιο. Λες θα πας αργά, να πας κάπως, όσο μπορείς ξεκούραστα, αλλά είναι και το αφεντικό από δίπλα όλη την ώρα να σου φωνάζει “πο γρήγορα, δε θα προλάβεις να βγάλεις τη δουλειά όπως πας”. Και που να πας δηλαδή πιο γρήγορα. Η τσάντα είναι φορτωμένη με 2-3 σίβες φυλλάδια και κρατάς άλλες δυο στο χέρι. Πακέτο λες και συνεχίζεις. Κοιτάς τα βλέμματα των περαστικών πάνω σου. Υποτίμηση. Ο κακομοίρης που τρέχει με τα φυλλάδια μέσα στην κωλόζεστη. Το ίδιο σκέφτεσαι και για τον εαυτό σου και προχωράς. Τσακώνεσαι στα κουδούνια γιατί πρέπει να μπεις σε κάθε πολυκατοικία. Έτσι είπε το αφεντικό. Αλλά να είσαι ευγενικός πρόσθεσε, δεν πρέπει να απαντήσεις σε κανέναν, να δεχτείς κάθε βρισίδι και να πεις κι ευχαριστώ. Συνεχίζεις και τα γονάτα σου αρχίζουν να πονάνε, η μέση σου δεν την παλεύει και πολύ και το χέρι που κρατάς τα φυλλάδια έχει πιαστεί για τα καλά. Αλλά προχωράς και συνεχίζεις για να πάρεις 10-15 ευρώ και σήμερα. Για να τη βγάλεις κάπως στη ζωή σου.

Όπως κατάλαβες λέμε να μιλήσουμε λίγο για τις σκατοπληρωμένες δουλειές που κάναμε, κάνουμε και θα ξανακάνουμε για να βάλουμε κανά λεφτό στην τσέπη. Σκατοπληρωμένες δουλειές που βρίσκεις όπως τα φυλλάδια. Και γιατί σκατοπληρωμένες δουλειές; Γιατί για τη δουλειά που βγάζει κάποιος/κάποια στα φυλλάδια πληρώνεται το τίποτα. Γιατί δουλεύεις μαύρα κι αν σου συμβεί το οτιδήποτε την έχεις γαμήσει. Γιατί βλέπεις τη μούρη του αφεντικού πρωί πρωί, να σκάει με το καφεδάκι του και να σου λέει να περπατήσεις 4 ώρες, να ανεβοκατεβαίνεις σκάλες, να λες ευχαριστώ και συγγνώμη και να είσαι με το χαμόγελο στα χείλη.

Κι αν δε μπαίνεις στα σπίτια και τις πολυκατοικίες, αν δε μοιράζεις πόρτα-πόρτα, θα στέκεσαι σε ένα σημείο για 4-5 ώρες και θα χαμογελάς στους περαστικούς, απλώνοντας το χέρι και δίνοντας τα κωλοφυλλάδια. Χαμογελαστή, χωρίς να μπορείς να απαντήσεις στις προσβολές και τα “πειράγματα” των περαστικών. Κάτω από τον ήλιο για ακόμα μια φορά. Και μετά να σου έρχεται το αφεντικό και να σου λέει να μαζέψεις τα διαφημιστικά από τους κοντινούς κάδους, να μη φανεί πως ρυπαίνουμε κιάλας. Είναι σκατοπληρωμένη δουλειά, ισχύει. Αλλά αν ανυψηθούμε πως δε δουλεύουμε για χατζιλίκι, αν ανυψηθούμε πως δουλεύουμε για τρεις και εξήντα και δε βγαίνουμε, πως δεν πρέπει να λέμε” από το τίποτα, καλό κι αυτό” και δούμε στο πρόσωπο του αφεντικού τον εχθρό μας, μπορεί να μας αναγνωρίσει σαν κάτι επικίνδυνο. Για αρχή επικίνδυνο τόσο ώστε να καταλάβει πως δε θα δουλεύουμε τζάμπα για αυτόν, δε θα του λέμε ευχαριστώ, δε θα μένει αναπάντητη η εκμετάλλευσή μας.